

plan. Vi stå vid en historisk motsats af allra första ordningen.

Men vårt perspektiv räcker ännu längre. Skall det lyckas Tyskland att smida sin levantinska statgemenskap samman, så har det vunnit rörelsefrihet för egen del; men det återstår ännu att vinna sammanhållning med det koloniala blocket. Finnas därtill några naturliga utsikter?

Den förste författare, hos hvilken jag funnit direkta ansatser till lösning af detta sista problem, är KARL MEHRMANN. Anknyttande till tankar som han framställt redan 1910, men då utan all resonans, tecknar han 1915 ett "Grossdeutschland", där den nationella torsofiguren, det splittrade maktområdet och moderlandets enklavkaraktär öfvervunnits i ett stort "ekonomiskt-politiskt ringvälde" genom Europa, Främre Asien och Centralafrika, en "bräsch i det till brittisk insjö degraderade världshafvet", en stadig flankering af den kortaste förbindelsen mellan England och Indien. Han är alltså uppmärksam på sammanhanget mellan kolonierna och det utvidgade tyska maktområdet, men synes anse detsamma klart så snart man genom föreningen med Turkiet kringgått Medelhafvet och uppnått Indiska oceanen. Emellertid är ju då ännu kvar beroendet af den engelska sjömakten i oceanen. Det väsentliga återstår. Vill man definitivt emancipera den tyska makten från detta beroende, då måste man fortsätta